

съ една душа въ едно тѣло, въ което биеше едно сърдце.

Тѣ всички бѣха опити съ подвига къмъ кръстния пжтъ за победа или смъртъ. Тѣ принасяха на олтаря на свободата всичко, що притежаваха — принасяха собствения си животъ и не считаха тая безсмъртна жертва за самоотверженостъ... Всѣки съзнаваше, че неговата смъртъ ще донесе свободата на родината. Азъ пристигнахъ въ най-критическото време, въ последнитѣ решителни дни, когато турскитѣ власти взеха енергични мѣрки за поголовното изтрѣбване на възстанниците, като изпратиха въ ония мѣста, гдето тѣ бѣха възстанали, силни войскови отреди съ заповѣдь — да не щадятъ никого.

Отначало взехъ участие въ сражението край Балабановата гора, отбранявайки се отъ настѣпващия неприятель. Позицията за отбраняващитѣ бѣ идеално укрепена отъ самата природа: балкани и навредъ гжста гора. Вѣковнитѣ дървета, като че ли бѣха срастнали между тѣхъ — ни най-малкъ достѣпъ. Действително, настѣпването тукъ представлява страшни, почти непреодолими трудности. И наистина, въ време на настѣпването, неприятелскитѣ куршуми падаха като градъ, но не причиняваха вреда, понеже могщитѣ дънери на старитѣ джбове и гжститѣ клони ни защитаваха. И тукъ навредъ защитниците имаха блѣскавъ успѣхъ. Тѣ му нанесоха съкрушителенъ ударъ. Труповѣтѣ имъ лежеха натрупани единъ върху другъ. И тогава азъ се убедихъ, колко силна и разумна бѣ личната инициатива на всѣки възстанникъ. Тѣ имаха началникъ, па и не се нуждаеха отъ такъвъ; тѣ действаха съзнателно, дружно „единъ за всички и всички за единъ“. Въ тѣзи боеве имаше много, удивителни подвизи, рисуващи всѣки отъ възстанниците като истински народенъ герой, легендаренъ пълководецъ.

Следъ нѣколко дни дойде турско подкрепление до 10,000 редовна войска и до 3,000 башибозуци — известни главорѣзи; борбата стана непосилна, невъзможна; дъждътъ се лѣеше като изъ ведро, намокри кремъклитѣ ни пушки, та гжбата не се запалваше. Тогава турската войска подъ предводителството на Хавезъ Паша, съ